

arbejdet for, at virksomhedernes konkurrenceevne forbedres. Vi har ønsket reformer af velfærdsstaten. Vi har ønsket reformer, hvor mennesker sikres et aktivt arbejdsliv frem for en passiv tilværelse på overførsel.

Aftalerne om finansloven indebærer, at beskattningen af virksomhederne reduceres til 32 pct. i 1999 med mulighed for en yderligere nedsættelse til 30 pct. i år 2000. Der er sikret forbedrede vilkår for etableringskonti. Aldersgrænsen for indskud er hævet, og grænsen for indskud er tilsvarende hævet. Der er blevet bedre vilkår for medarbejderaktier. Der indføres notering på børsen for små og mellemstore virksomheder, og beskattningen af goodwill er omlagt for at lette generationsskifte.

Der er lagt loft over grundbeskatningen af produktionsjord på 8 promille i de næste to år. Arbejdsgivernes arbejdsmarkedsbidrag fjernes fra år 2000, og der gennemføres en række lettelse i de administrative byrder, samtidig med at administrationsgodtgørelsen er fastholdt, ligesom landbrugets konsulentordning er fastholdt, og der er skabt ligestilling vedrørende sygedagpenge for selvstændige og lønmodtagere.

Det, vi har opnået her og nu vedrørende erhvervspolitikken, er lettelse, som kan være begrundelsen til den helt nødvendige forbedring af konkurrenceevnen.

I Venstre var vi hurtige til at støtte den aftale, der blev indgået mellem LO, Dansk Arbejdsgiverforening og regeringen om en arbejdsmarkedsreform. Det gjorde vi som en kvittering for det ansvar, som LO og Dansk Arbejdsgiverforening hermed udviste, samt i erkendelse af, at skal vi overhovedet kunne finansiere det danske velfærdssamfund, så er der brug for, at langt flere bliver længere på arbejdsmarkedet, og at personer uden for arbejdsmarkedet får lettere adgang til arbejdsmarkedet, dvs. en stærkere indsats omkring aktivering og mere præcise regler for rådighed og dermed en bedre koordination af rettigheder og pligter på arbejdsmarkedet.

Omlægningen i reglerne for efterløn har samme sigte: at gøre det attraktivt at blive længst muligt på arbejdsmarkedet. Vi er ude af stand til at finansiere det omfang, efterlønnen har i dag, og den skræmmende voldsomme tilgang, der tegner sig til efterlønsordningen, hvis man ingenting gør – en vækst i antal personer på passiv forsørgelse, samtidig med at der bliver færre og færre unge. Her i 1998 er der mere end

170.000 på efterløn og overgangsydelse og mere end 280.000 på førtidspension med en samlet udgift på 50 mia. kr. til følge.

Vi ønsker at sikre, at arbejdsmarkedet er så fleksibelt, at også personer med nedsat erhvervssevne får mulighed for beskæftigelse i almindelige virksomheder. Vi må i fællesskab solidarisk og socialt give de tilskud til den enkelte, der gør, at han eller hun kan opretholde et normalt liv, hvor det altid kan betale sig at udføre en ekstra indsats.

Det må være utænkeligt, at noget ansvarligt parti kan acceptere, at fremtidens unge skal bære byrden for de goder, som vi i dag ikke selv ønsker at betale for, eller som vi er ude af stand til at finansiere. Det må være sådan, at de goder, vi bevilger hinanden i et velfærdssystem, også skal finansieres af os, der har ansvar, når beslutningerne træffes.

Det er vigtigt at sikre, at den erhvervsaktive periode forlænges. Vi er derfor tilfredse med, at effektivisering og udgiftsstyring på uddannelsesområdet forbedres. Tilbage står det problem, at den offentlige sektor fortsat opsuger en alt for stor del af den arbejdskraft, der er til rådighed, og at den problemstilling endnu ikke erkendes.

Problemet bliver åbenlyst i takt med, at tilgangen til arbejdsmarkedet falder som følge af små årgange. Hvis ikke tilgangen til den offentlige sektor reduceres, bliver det alene det danske erhvervsliv, der kommer til at bære mangelen på arbejdskraft. Det vil presse lønniveauerne i vejret og medføre inflation og forhøjet rente, og det vil få velfærdssystemet til at kollapse. Opgaven for den offentlige sektor vil fremover hedde bedre service for færre ressourcer, altså større anvendelse af markedsøkonomiske grundprincipper.

Venstre har i mange år kæmpet for, at vi skulle bryde med de stive systemer i sygehussektoren, som i dag er det sidste store område, hvor planøkonomien stadig råder. Meget aktuelt har vi lige oplevet, at den anerkendte hjerterapeut Gösta Petterson, der forlader Danmark til fordel for en stilling i USA, har udtalt sin dom over det danske sygehusvæsen. Problemerne løses først den dag, pengene følger patienten – eller som Gösta Petterson også sagde: Forskellen mellem det offentlige sygehusvæsen og det private hospital Hamlet er, at hver gang, der kommer en ny patient til Hamlet, er vi glade, og det skyldes, at patienten til Hamlet er grundlaget for, at hospitalet kan